

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN PONTIFICALE HOOGMIS VAN PASEN

**Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
31 maart 2013, 10u30**

Hand. 10, 34a.37-43

Kol. 3, 1-4

Job. 20, 1-9

Broeders en zusters,

In het evangelie van deze paasmorgen zit veel beweging. De dood en begrafenis van Jezus laat bij zijn vrienden en leerlingen een diep gemis achter. Ze zijn hun geliefde Jezus kwijt en weten niet meer welke kant op te kijken. Ze zijn ontredderd. Toch staan ze op de uitkijk. Ze hebben zich niet zomaar bij zijn tragische dood neergelegd. Jezus had hen er trouwens op voorbereid dat na zijn dood iets nieuws kon of zou gebeuren. Zodra ze weet krijgen van het lege graf, komen ze allen in beweging. De eersten die bij het lege graf aankomen zijn Maria Magdalena, Petrus en Johannes. Het is merkwaardig hoe deze drie getuigen samen tot de ontdekking komen dat Jezus leeft.

Maria Magdalena komt als eerste in beweging. Zij wordt gedreven door een diepe vriendschap met Jezus. Haar affectieve verbondenheid met Jezus maakt dat zij op paasmorgen het eerst vertrekt en het snelst loopt. Zodra zij heeft gezien dat het graf leeg is, haast ze zich naar Petrus en Johannes om hen te verwittigen. Die reppen zich meteen naar het graf, hoewel aan twee verschillende snelheden. Het snelste loopt Johannes, de door Jezus beminde leerling. Hij komt als eerste aan bij het graf, maar gaat niet onmiddellijk naar binnen. Hij wacht op Petrus en laat hem voorgaan. Toch is Johannes de eerste van de drie die het doorheeft: Jezus is niet gestolen, maar uit de dood opgestaan. Zijn aanvoelen is juist. Petrus loopt met een tragere pas; hij is de man van de rustige vastheid. Hij ziet wat er gebeurd is, maar trekt geen overhaaste conclusies. Hij volgt het aanvoelen van Johannes. Wat is treffend in dat korte tafereel van paasmorgen? Dat drie personen ieder met hun eigen aard en temperament op zoek zijn naar Jezus, dat zij elkaar in deze zoektocht bijstaan en dat zij samen tot het besef komen dat Hij verrezen is.

Zou het vandaag anders zijn? Al zijn wij gedoopt en behoren wij tot de kerkgemeenschap, Jezus staat ons niet zomaar helder voor ogen. Als gelovige of zoekende christen kijken wij soms in de leegte van een graf. De plaats die Jezus vroeger bekleedde, lijkt vandaag wel leeg en verlaten. Waar is Jezus naar toe? Wie heeft Hem gestolen? Als Hij leeft, waar is Hij dan te vinden? Wij belijden dat Jezus verrezen is, maar zien soms zo weinig tekenen van

zijn aanwezigheid. Waar kunnen wij Hem op het spoor komen? Meer dan vroeger is geloven een zoektocht geworden: een zoektocht naar tekenen van Jezus' levende aanwezigheid in ons midden.

Onder elkaar kunnen wij heel verschillend met deze zoektocht omgaan. Sommigen zijn op zoek naar Jezus zoals Maria Magdalena, gedreven door een diepe vriendschap voor de Heer. Voor die vriendschap staan ze het vroegst van allen op. Anderen zijn op zoek zoals Johannes, gedreven door hun intuïtie of hun aanvoelen. Ze vertrouwen op een innerlijk kompas dat spontaan de goede richting uitgaat. Weer anderen zijn op zoek zoals Petrus, trager en bedachtzamer. Zij willen eerst zien en rustig kunnen nadenken. Omdat zij voor anderen verantwoordelijk zijn, willen ze niet overhaast te werk gaan. Zo zijn mensen vandaag op heel verschillende wijzen op zoek naar tekenen van Jezus' aanwezigheid. Gelukkig is er die verscheidenheid. Onze Kerk zou arm zijn indien allen zomaar op dezelfde manier zouden geloven en met Jezus omgaan.

Wat is daarbij belangrijk? Dat we elkaar betrekken in onze zoektocht naar tekenen van Jezus' aanwezigheid. In het evangelie zien we die onderlinge betrokkenheid aan het werk. Maria Magdalena, Petrus en Johannes gaan niet alleen op pad, ieder voor zich. Ze trekken elkaar mee naar het lege graf en gaan samen kijken wat daar gebeurd is. Het weinige wat ze zien, delen ze met elkaar. Ze laten hun gevoelens zien en wisselen van gedachten. Zo komen ze tot geloof: niet ieder afzonderlijk, maar met hun drieën samen. Vanaf het allereerste uur is het geloof in de verrijzenis een gedeeld geloof. Zo is het nog steeds. Geloven doe je niet alleen. Geloven is een gedeelde ervaring en een gedeeld inzicht. Na deze homilie zullen we onze geloofsbelijdenis en onze doopbeloften vernieuwen. We zeggen wel 'ik geloof' en 'ik beloof', maar eigenlijk zeggen we het samen. Zo was het al op paasmorgen toen Maria Magdalena, Petrus en Johannes samen tot geloof kwamen. Bij het lege graf is het geloof van de kerkgemeenschap geboren. Dat geloof mogen wij vandaag tot het onze maken.

Ik wil eindigen met een sportieve noot. Met het geloof is het als met onze gezondheid: het is niet goed om te blijven zitten. Het eerste wat de huisdokter ons telkens aanbeveelt, is om wat meer te bewegen. Zwemmen, wandelen, fietsen, joggen: het doet er niet toe. Als we maar bewegen. Voor ons geloof geldt hetzelfde: van blijven zitten wordt je niet geloviger. Op Pasen is alles veranderd toen drie mensen in beweging kwamen en op zoek gingen naar de waarheid achter het lege graf. Waren zij niet in beweging gekomen, dan was op paasmorgen niets met hen gebeurd of niets in hen veranderd. Goede vrienden, als u het moeilijk hebt om te geloven in de verrijzenis van Jezus, blijf dan niet zitten. Kom in beweging en haal er een paar vrienden bij. Ga samen eens naar een abdij of een bedevaartsoord. Ga eens naar een voordracht of een gespreksavond. Ga eens naar een ziekenhuis of bejaardentehuis: misschien hebben ze daar vrijwilligers nodig. Ga eens naar de Kempen of naar de Noordzee voor een lange wandeling: misschien wil God je in de stilte

wel iets zeggen. Geef het geloof een kans: gebruik uw voeten! Dat zou een mooie leuze voor Pasen kunnen zijn.

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen